

בש"פ 7376/20 - אברהים חמאד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 7376/20

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

העורר: אברהים חמאד

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המוחזוי בבאר שבע (כב' סגן נשיא א' ביתן) במ"ת 20-2539 מיום 22.10.2020

תאריך הישיבה: ט"ו בחשוון התשפ"א (2.11.2020)

בשם העורר:עו"ד רותם סרי

בשם המשיבה:עו"ד לינור בן אוליאל

ההחלטה

לפניי ערר על החלטת בית המשפט המוחזוי בבאר שבע (כב' סגן נשיא א' ביתן) מיום 20.10.2020, שקיבל את בקשה המשיבה לעצור את העורר עד תום ההליכים נגדו.

רקע והליכים

1. נגד העורר ונגד אדם נוסף (להלן ביחיד: הנאשמים) הוגש כתוב אישום המיחס להם עבירה של קשר רפואי לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), עבירות חבלה בכונה מחמתיה

עמוד 1

לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, ולאדם הנוסף (להלן: הנאשם 2) מיחוסת גם עבירה של החזקת סכין שלא כדין לפי סעיף 186(א) לחוק זה. כעולה מכתב האישום, בין העורר - תושב אזור יהודה ושומרון (להלן: האזר) - לבן המתלוון, התקיימו קשרי עבודה שבגדרם העסיק העורר (או אחר שהוא שותפו) את המתלוון כפועל בעבודות בניין בתמורה לתשלום שכר יומי. בסיום העבודות, המתלוון לא קיבל את מלאו התשלומים ובשל כך נותר חוב כספי לחובתו של העורר (או לשותפו) כלפי המתלוון (להלן: החוב). המתלוון פנה אל העורר בכמה הזדמנויות בדרישה לקבלת תשלום החוב, ולאחר שהעורר סירב מספר פעמים, שילם לו בסופו של דבר חלק מהחוב. המתלוון שב ופנה אל העורר בדרישה לשלם לו את יתרת החוב. העורר, שלא רצה לשלם את יתרת החוב פנה במועד שאין ידוע למשיבה לפני יום 15.9.2020 לנאשם 2 וקשר עמו קשר פגוע במתלוון ולגרום לו לחבלה חמורה, נכות או מום במטרה לגרום לו לווור על החוב. בהתאם לקשר, העורר יקבע מפגש עם המתלוון באשדוד ואז יפגע בו הנאשם 2 על פי סימן מוסכם ביניהם. ביום 15.9.2020 המתלוון יצר קשר פעם נוספת עם העורר בדרישה שתשלם לו יתרת החוב, ומשכך יקבע העורר להיפגש עם המתלוון בנקודות מפגש בעיר אשדוד (להלן: נקודות המפגש). באותו יום, בסמוך לשעה 22:00 הגיעו העורר והנאשם 2 לנקודות המפגש - שם המתינו העורר בגלוי למתלוון והנאשם 2 הסתתר בקרבת מקום עם שני אחרים שהזוהם אינה יודעה למשיבה (להלן: האחרים) כשהוא מצויד בסכין מטבח גדולה (להלן: הסכין), בעודו ממתין לסימן מהעורר. בסמוך לשעה 22:00 הגיע העורר את המתלוון בנקודות המפגש ואמר לו שביכולתו לשלם לו 100 ש"ח בלבד, ובין השנים, לפי המיחס, התגלו ויכוח שככל צעקות. כאשר החל העורר לעזוב את נקודות המפגש, בסמוך לשעה 22:17, התקשר לנאשם 2 כדי לסייע לו להגיע למקום ולתקוף את המתלוון. הנאשם 2 והאחרים הגיעו לנקודות המפגש והחלו חילופי דברים בין הנאשם 2 למתלוון כאשר במקביל, תפסו האחרים את שתי ידיו של המתלוון. הנאשם 2 שלף את הסכין, הניף את הסכין לעבר פלג גופו העליון של המתלוון, אשר הריס את ידו בתנועת התגוננות, או אז חתק הנאשם 2 חתר עמוק בידו של המתלוון. לאחר מכן, שב וחתר הנאשם 2 את המתלוון, בחلك הקדמי של צווארו. המתלוון נמלט מהמקום בעודו מדם, ועובדיו אורח הצעיקו עזרה רפואי. המתלוון פונה לטיפול רפואי ואובדן פצע דקירה עמוק ורחב בצוואר הקדמי וחתר עמוק באמת יד ימין שפגע בכלי דם, שרירים, וגידים. יותר, למען שלמות הדברים, כי בכתב האישום,عقب טעות סופר, ציין כי הנפת הסכין והפגעה במתלוון בוצעה על ידי "נאשם 1" - אך טענת המשפט היא, כפי שציינתי, כי "הודוק" הוא הנאשם 2 (ראו פרוטוקול הדיון בבית המשפט המחוזי מיום 15.10.2020, בעמ' 12, ש' 31-29, ועוד כי מעון במערכת "נת המשפט", נראה כי טרם הוגש כתוב אישום מתוקן כאמור).

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשפט בקשה למעצרם של הנאים עד תום ההליכים. בדיון שהתקיים לפני בית המשפט המחוזי בbara שבעה ביום 15.10.2020 טען העורר כי המארג הראייתי אינו מסוגל לקבוע כי קיימות ראיות לכואורה בעניינו; ואילו באת כוח הנאשם 2 הסכימה בדיון לקיומן של ראיות לכואורה בעניינו של الآخرן. ביום 22.10.2020 קבע בית המשפט כי קיימות ראיות לכואורה להוכחת המיחס לנאים. בית המשפט המחוזי עמד על מארג הראיות שבתיק ובהן, בין היתר, שני "צלצלים ניוטקיים" שבוצעו בליל האירוע, בשעות 16:22-17:22, מהטלפון של העורר לטלפון - שעלה פי הראיות - נמצא בשימוש הנאשם 2 (להלן: ניסיונות החיגוג). נקבע כי מראיות ניתן ללמוד כי לעורר יש מניע פגוע במתלוון; כי העורר אישר את קיומו של המפגש עם המתלוון בנקודות המפגש; כי הבהיר את היכרותו עם הנאשם 2 ואת ניסיונות החיגוג; וכי היה תיזמן בין תקיפות המתלוון לבין מועד המפגש של העורר עימיו. כל אלו, נפסק, מבסיסים לכואורה מסקנה של פניה המפגש של העורר עם המתלוון בזירת האירוע היה מארב שתואם ותוכנן מראש על ידי הנאים, לצורך תקיפת המתלוון. זאת ועוד, נסיבות האירוע, ובכלל זאת תקיפת המתלוון מביל שקדמה לכך פעולה כלשהי מצדיו, וחיתוך המתלוון בצווארו, לאחר שכבר נחתר בידו, תומכים בהנחה שהנאשם 2 פעל בשליחות ובתיאום העורר. לפיכך, נקבע שקיימות ראיות לכואורה בעוצמה גבוהה להוכחת המעשים והעבירות המיחסים לנאים בכתב האישום. בית המשפט הוסיף וקבע כי מעשי הנאים מקימים עילת מעוצר סטטוטורית בהתאם לסעיף 21(א)(ג)(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרם), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרם). זאת ועוד, בנסיבות העניין, נקבע, כי אם חש משובש הליידי משפט וכן כי יש ליתן משקל לכך שהעורר הוא תושב האזר. משהנאים לא ציעו חlüפת מעוצר קונקרטי, וכל עוד המתלוון לא העיד, קבע בית המשפט שאין חlüפה שיכולה

להציג את מטרת המעצר. משכך, ונוכח העומס הרב המוטל על שירות המבחן, נקבע כי אין מקום להזמין תסוקיר בעניינים של הנאשמים. בית המשפט הורה כאמור על מעצרם של השניים עד תום הליליכם נגדם.

למען שלמות התמונה יוער כי הנאשם 2 הגיע אף הוא עורך על החלטת בית המשפט המוחזוי, ובגדרו ביקש באת כחוי כי תינתן לה האפשרות להציג חלופת מעצר שלגבייה יש שירות המבחן תסוקיר מעצר בעניינו של הנאשם 2 ביום 20.11.2020, נמחק העורר בהסכמה. בהחלטה ציינתי כי הנאשם 2 יוכל להגיש בקשה לעיון חוזר שבגדירה תוכזו חלופת מעצר; וכי ככל שתוגש בקשה כאמור, יש שירות המבחן תסוקיר שיבחן את החלופה שתוצע ותינתן החלטה בבית המשפט המוחזוי בבאר שבע לאחר קיום דיון במעמד הצדדים (בש"פ 20/7377 תל אביב נ' מדינת ישראל (2.11.2020).

טענות הצדדים בעבר

3. מכאן העורר שלפני, שבגדרו טוען העורר כי לא קיימות ראיות לכואורה בעניינו ולהלופין שקיים קרנסום של ממש בראיות לכואורה. העורר טוען כי אין בתשתיית הראייתית שהונחה כדי להציג עליון קשור בין הנאשם 2 וכי הדעת נתנת, כי אילו היה נרകם קשור לביצוע פעולה מתוכננת הרי שמעבר לניסיונות החיווג, סביר היה למצאו התקשרויות נוספות בין הנאשם לבין האירוע ואחריו. אף אם נרकם קשור כאמור, אין בכך כדי להציג, אך הטענה, כי קשרת הקשר נועדה לביצוע עבירה של חבלה בכונה מחמירה. עוד טוען כי לא קיימת תשתיית ראייתית מספקת כדי לבסס את מודעות העורר לקיומה של הסיכון אצל הנאשם 2; לכונתו של הנאשם 2 בתקיפת המתלוון; ולהוכחת היסודות הנPsiי הנדרש ביצוע עבירה של חבלה בכונה מחמירה. כמו כן, לשיטת העורר בחקרתו אירעו מחדלים אשר פוגעים בעוצמת הראיות נגדו. אך, בחקרתו מיום 27.9.2020 לא נכון מתרגם (להלן: החקירה מיום 27.9.2020); ולא בוצע עימות בין העורר לבין המתלוון על אף שగרסאות המתלוון, איןן קוורנטיטות. עוד לשיטת העורר, נוכח סתיות בגרסאותו השונות של המתלוון לא ניתן לבסס קיומן של ראיות לכואורה בעניינו. להלופין, טוען העורר, כי ככל שייקבע שקיים מארג ראייתי מספק הרי שיש להורות על קבלת תסוקיר של שירות המבחן בעניינו. בהקשר זה ציין בא כוחו בדיון שהתקיים לפני כי יש בידי העורר להציג חלופה הן בישראל, הן באזרה.

4. בדיון לפני טענה באת כוח המדינה כי ניסיון החיים והscal הישר מלמד על הקשר שבין הנאשמים. אך, טוען כי לפי הראיות הדקירה דוחה למשטרה בשעה 22:32, בעוד שבשעה 22:17 מבוצעים ניסיונות החיווג מהטלפון של העורר לטלפון שנמצא בכיסו של הנאשם 2, שמצוין האיכון מלבדים כי אוקן בזמן האירוע תחת אנטנה הסמוכה לנקודת המפגש, וכי בכך יש כדי לקשור בין הנאשמים ולהציג על כך שניסיונות החיווג היו למעשה לביצוע התקיפה. סברה זו מתחזקת בשםין לב לכך שהנאשמים מכחישים כל התקשרות או היכרות מוקדמת אחד עם השני ומובילו שניתן הסבר חלופי לניסיונות החיווג. אשר ליחס עבירה של חבלה בכונה מחמירה לעורר, טוען כי התקיפה שוצאה על ידי הנאשם 2 היא זו ש"הוזמנה" על ידי העורר ואין זה סביר, בנסיבות שבhan אין לנagit 2 קשר כלשהו עם המתלוון, כי ביצוע התקיפה חמורה יותר מזה שנדרש לה. בתגובה לטענות העורר בדבר מחדלי החקירה ציין כי אף שהחקירה מיום 27.9.2020 לא תורגמה, ניתן להבחן בה - נוכח שטף הדיבור של החוקר - כי הוא דובר ערבית, והרושם הוא שהעורר מבין את החקירה. כמו כן, בנוגע לגרסאות המתלוון, טוען כי אף שלא חזר "מילה במילה" על דבריו בכל הגרסאות, הרי שעודתו קוורנטיט ובהזכתה הצליחה המשטרתית לאתר את הנאשם 2. לבסוף, צוין כי המתלוון טרם העיד במשפט, ושחרור העורר בשלב זה עשוי להשפיע על שיתוף הפעולה של המתלוון, מה גם שקיים חשש מפני הימלטות מן הדיין שכן העורר הוא תושב האזרה.

5. סעיף 21(ב) לחוק המעצרים קובע כי לאחר הגשת כתב אישום, רשאי בית משפט לעצור נאשם עד לתום ההלכים המשפטיים נגדו, מקום שבו נמצא נמצאה כיימות ראיות לכאורה להוכחת העבירות המיוחסות לו. בשלב זה לא נדרש בית המשפט להשתכנע כי בכוחן של הראיות להוכיח את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר (בש"פ 640/2013 קתן נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (4.2.2020); בש"פ 13/6837 חרבוש נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (28.10.2013)), וכל שוליו לבחון הוא את הפוטנציאלי ההוכחה של הראיות, קרי: אם, בהנחה שיעברו את מבחני הקבילות והמשקל ואת "כור ההתעורר" של ההליך הפלילי, קיים סיכוי סביר להרשעת הנאשם במילויו (ראו, מני רביב: בש"פ 2281/2020 אבו עabd נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (8.4.2020); בש"פ 576/20 פלונית נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (13.2.2020) (להלן: בש"פ 576); בש"פ 18/916 רבי נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (15.2.2018); בש"פ 95/2018 זידה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133-146 (1996)). כמו כן, בפסקתנו נקבע כי גם כאשר עסוקין בראיות נסיבותיות, ניתן להורות על מעצר עד תום ההלכים אם שיLOBן של הראיות יוצר מסכת ראייתית שיכולה לבסס הרשעה (בש"פ 576; פסקה 8; בש"פ 3147/18 חמיאס נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (9.5.2018)). נפנה אפוא לבחינת טענות הצדדים.

דין

6. כאמור, מרבית חיציו של העורר מופנים לכך שלא קיימות ראיות לכאורה להוכחת שתי העבירות המיוחסות לו - קשרת קשר לביצוע פשע וחבלה בכונה מחמירה. תחילת, בכל הנוגע לעבירות קשרת הקשר. למעשה, אין כל מחלוקת שבין העורר לבין המתלוון קיים סכטן כספי בגין אי תשלום מלאה השכר שמנגע למתלוון על עבודתו מהזמן שבו הואשם על ידי העורר (או שותפו) בעבודות בניין. על מנת לגבות את החוב, פנה המתלוון במספר הזדמנויות אל העורר, תחילת ללא האיל, ובהמשך שילם לו העורר רק חלק מהסכום. ביום 15.9.2020 - לאחר תקופה שבה המתלוון לא הצליח להשיג את העורר על מנת לקבל את מלאה החוב - ענה לו העורר ושוחח עמו מספר דקות. במהלך השיחה, תואמה נקודת המפגש בין המתלוון לבין העורר. במועד המפגש, שנערך סביב השעה 22:00, החלו חילופי דברים בין העורר לבין המתלוון באשר לסכום שישולם. כך, העורר מצדו התכוון לשלם למתלוון רק 100 ש"ח מהחוב; בעוד שהמתלוון סירב לקחת אותו בטענה כי מעוניין לקבל את מלאה החוב בפעימה אחת. כל הפרטים שתוארו עד כה אינם בחלוקת ממשית בין הצדדים, למעט מועד המפגש, שכך האמור לעיל, לטענת העורר התקיים סביב השעה 21:00, ואילו לטענת המתלוון, התקיים סביב השעה 22:00. בסמוך לעזיבת העורר את נקודת המפגש מתרכחים מספר אירועים, שיש בהשתלבותם כדי ללמד על קיומן של ראיות לכאורה ברמה המסתפקת בנוגע לעבירות קשרת הקשר. העורר עזב את נקודת המפגש, וכփ שנטען על ידי המתלוון (בחקירה מיום 23.9.2020 ש' 23, ובדו"ח ביצוע עימות, ש' 17-18) הוא יצא את הטלפון חיג והניח אותו על האוזן. בסמוך לכך ממכשיר הטלפון של העורר יוצאות שתי שיחות למכשיר שנמצא בכיסו של הנאשם 2 - אשר מאוכן בשלב זה על ידי אנטנות החולשות על נקודת המפגש. לחוגים אלה לא ניתן הסבר כלשהו (לא כל שכן הסבר מניח את הדעת). בסמוך לעזיבת העורר את המקום, מגיעים לעבר המתלוון הנאשם 2 (אותו מזהה המתלוון; ואשר הסכים כאמור לקיומן של ראיות לכאורה למילויו לו) ושניהם אחרים, ולאחר חילופי דברים שולף הנאשם 2 סכין והairoע מסתiem בפיצעתו של המתלוון, כמתואר לעיל. החקירה במקוד המשטרתי על דקירת המתלוון מתΚבלת כ-15 דקות לאחר ניסיון החיג השני שבוצע ממஸרו של העורר לטלפון של הנאשם 2. האמור לעיל מלמד, לכאורה, על כך שהיא קיימת לעורר מנייע; כי קבוע מפגש עם המתלוון; כי הנאשם 2 הגיע אף הוא לנקודת המפגש בסמוך לקיום המפגש; כי מיד לאחר שסימן העורר את שיחתו עם המתלוון, נשלח "סימן" לנאים 2 מהטלפון של העורר; וכי בסמוך לכך העורר הותקף על ידי הנאשם 2 ושני האחרים. השתלשלות אירועים זו מלבדה בעיניו, ברמה הכלכנית, כי העורר והנאים 2 קשרו לפגוע במתלוון.

7. בדין שלפניי, טען העורר בהקשר זה כי אין מקום לקבוע קיומן של ראיות לכואורה בהיעדר כל אינדיקציה למוגעים קודמים בין העורר לבין הנאשם 2. ראשית אצ'ין כי גם בהיעדר אינדיקציה לחבר מקדים בין השניים, לניסיונות החיזוג יש ליתן משקל נכבד בשאלת הקשר ביניהם. זאת, בפרט בהיעדר הסבר חולופי כלשהו, כפי שכבר ציינתי. כמו כן, מהמסכת העובדתית עולה כי העורר והנאשם 2 - גם בהיעדר עדות ישירה לחבר מקדים ביניהם - הגיעו שниיהם לנקודות המפגש, במועד סמוך למפגש העורר עם המתalon. הנסיבות הגורפות של השניים בדבר היכרות מוקדמת לא מתישבות עם הנתונים האמורים וגם לכך ניתן לתת משקל בהקשר הנדון. עיר - שאל מול הכחשה זו, ניצבת עדות המתalon שלפיה הוא והעורר נסעו בנסיבות מסוימות למקום העבודה עם הנאשם 2 (דו"ח ביצוע עימות, ש' 11). כל אלו מצביעים בעיני שאין בטענה בדבר היעדר אינדיקציה למוגעים בין הנאים לפניה האירוע כדי לשנות מהמסקנה בדבר קיומן של ראיות לכואורה לשיטת הקשר ביניהם.

8. טענתו המרכזית השנייה של העורר נוגעת כאמור לכך שלשותתו, גם אם קיימות ראיות לכואורה לשיטת הקשר בין השניים, אין במארגrai הראיתי הנדון כדי לקבוע ששיעור הקשר נועד לביצוע חבלה בכונה מחמירה. כן Natürlich בקשר זה שלא קיימת תשתיית ראייתית מספקה כדי להצביע על מודעות העורר לאופן שבו בוצעה התקיפה; לקיומה של הסיכון אצל הנאשם 2; ולכונתו של הנאשם 2 בתקיפת המתalon. באת כוח המדינה טענה בדיון שלפניי שקיבלה הטענה כי העורר לא ידע מה היה טוב התקיפה, מייחסת למשהו לנאשם 2 נקיטת זימה עצמאית, בכך שהחליט בעצמו לתקוף אותו ולגרום לו חבלה חמורה, תוך חריגה מהסיכון המוקדם. אפשרות זו, כך Natürlich, אינה עולה בקנה אחד עם ניסיון החיים והשכל היישר. אני סבור שיש ממש בטענת המשיבה בכל שאמור בשלב הדיוני הנוכחי, והדברים יכולו להסבירו לאשורים בהליך העיקרי. עמדזה זו מקבלת משנה תוקף נוכח היעדרה של יריבות כלשהי - כעולה מדבריו הריאיות - בין המתalon לבין הנאשם 2 ומכך ניתן למלוד כי לא היה לנאשם 2 אינטרס כלשהו לפגוע במתalon. בនדון לכך, נראה לי שקשה לקבל את טענת העורר לזומה עצמאית של הנאשם 2 בכלל, כאמור את דקירת המתalon פעמיים, מבלי שקדמה לכך התגורות כלשהי מצדו. על כך עמד גם בית המשפט המחווי בהחלטתו (סעיף 10 להחלטה). לצד האמור, ניתן שיש מקום לתהות גם כיצד המנייע המיויחס לעורר - של התחמקות מחייב של לכל היוטר אף שקרים בודדים - מוביל לשיטת קשר לגירמת חבלה בכונה מחמירה. מכל מקום, אף אם אין לטובת העורר, כי המארגrai הראייתי באשר לעבירה של חבלה בכונה מחמירה אינם בעצמה גבואה, שוכנעתי כי מסכת הראיות מבוססת תשתיית ראייתית לכואורת - ברמה הנדרשת לשלב הדיוני שבו מצוי ההליך - לעבירות המיויחסות לעורר.

9. טענה נוספת של העורר מופנית למחדלים שאירעו בחקירה. לפי הטענה, בחקירה העורר מיום 27.9.2020, לא ניתנה לעורר הזדמנויות ראייה ליתן הסבר לניסיונות החיזוג. בחקירה זו, שבגדירה הוטחו בעורר פלטי הטלפון שלו, לא נכח מתרגם. משכך, Natürlich כי פעמים רבות במהלך החקירה, העורר כלל לא הבן את דברי החוקרים משה חקר אותו בשפה העברית. מדובר בטענת העורר בפגם משמעותי עד אשר יש בו כדי לשמות את החקירה תחת המשקל שניתן לחיזוג כראיה בהליך. פגם זה מקבל משנה תוקף, כך Natürlich, בשל נוכחותו של מתרגם בחקירה הראשונה של העורר. אכן, בעבר נפסק כי בית המשפט נדרש לבחון טענות הנוגעות לניסיונות השגתן של ראיות העומדות לחובת הנאים ולפגמים שנפלו בהקשר זה כבר בשלב המעצר. אף נקבע כי פגמים חמורים ומהותיים בהליך החקירה עלולים לשמות את החקירה תחת המשך מעצרו של הנאים (בש"פ 9220/12 פרץ נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (26.12.2012)); וכי פגמים חמורים פחות עשויים להוביל למסקנה בדבר חולשה מסוימת בתשתיית ראייתית הלכאoria (בש"פ 5612/18 גבאי נ' מדינת ישראל, פסקה 27 (23.8.2018)). ואולם, יש לבחון את הדברים בכל מקרה לגופו, בשים לב לטיבו ולבצמו של הפגם הנטען וליתר נסיבות העניין (בש"פ 6927/19 גרגורי נ' מדינת ישראל, פסקה 24 (14.11.2019)). באת כוח המשיבה טענה בהקשר זה, כי החוקר "היה דובר ערבית. שטף הדיבור והמבטא - מראים את זה" (פרוטוקול הדיון מיום 2.11.2020, עמ' 5 ש' 7). עיון בסרטון החקירה מיום 27.9.2020 מלמד כי רובה המכريع הenthal בשפה העברית, החוקר שאל את העורר שאלות בעברית, תוך שימוש מילים בשפה העברית, והאחרון

השיב לו בשפה העברית, אך נתקל בקשיים והסביר עצמו גם בעזרת מילים בערבית. עם זאת מהתרשםות כללית של מהלך החקירה נראית כי העורר מבין למצער, את רובה. קשייו המרכזים בהבנה מתנקזים אפוא לרגעים שבהם נשאל על פשרם של ניסיונות החיזוג. מכל מקום, אף אם אינו לטובה העורר ייפול פגם בחקירותו, ואף אם פגם זה פגע ביכולתו להסביר את ניסיונות החיזוג - הרי שבקיר אין כדי להסביר מדוע גם היום (ולמעשה במסגרת הליכי המעצר כולם) לא סיפק העורר הסבר כלשהו לניסיונות החיזוג. משכך, לא מצאתי כי בפגם נתען זה יש כדי לשנות ממסקנתி בדבר קיומן של ראיותلقאה.

10. כן טען העורר כי הגרסאות השונות שמסר המתלוון למשטרת הנוגע לאופי המפגש שבינו לבין המתלוון אין קותרנטיות. טענה זו מלמדת לשיטת העורר על ליקויים יסודים בחקירה שיש להידרש אליו כבר בשלב זה. לאחר שעניינו בgresאות השונות שמסר המתלוון, לא מצאתי שעולה מהן כי המתלוון אינו קוורנטי בgresתו. האירוע מתואר על ידי בעדויות השונות בצורה דומה, גם אם הוא לא משתמש בבדיקה באותה המילוי לתיאור האירוע בכל אחת מהפעמים שמסר את gresתו. בהקשר זה, אין כדי לקבל את הטענה שרק באחת מgresאותיו של המתלוון ציין שהנאשם 2 אמר לו, במהלך האירוע, שהוא נשלח על ידי העורר. כך, מעבר לאמור בעדותו הראשונה מיום 16.9.2020; בהודעת המתלוון מיום 20.9.2020 כאשר נשאל כיצד הנאשם 2 והאחרים ידעו שהוא נמצא באותו מקום שבו היה, השיב כי [העורר - ע' פ'] דבר אתם בטוח, הוא הביא אותם"; וכן השיב כשנשאל זאת שוב כי "[העורר - ע' פ'] הביא אותם כדי שייפגעו بي" (שם, ש' 17-20). כמו כן, בהודעת המתלוון מיום 23.9.2020 הוא מצין "איך [הנאשם 2 - ע' פ'] ידע שאינו נמצא שם [...] בטוח [העורר - ע' פ'] אמר לו. איך [הנאשם 2 - ע' פ'] שראה אותו מיד הוא היה מאחוריו, איך הוא ידע שאני, מיד הוא קרא לי". כך, גם בעימות, פונה המתלוון אל הנאשם 2 ואומר לו כי העורר התקשר אליו ואחרת כיצד ידע מי הוא בהינתן שהגיע אליו מאחור ובחושך. משכך, לא מצאתי כי הטענה לשוני בין הגרסאות פוגמת בתשתיית הלאוויות. בשים לב למכלול הראייתי הלאויטי, לא מצאתי כי בשלב הדיוני הנוכחי, היעדר עימות בין העורר לבין המתלוון יש בו ממשום קרוסום בתשתיית הק"מת במידה המצדיקה התערבות.

ונoch כל האמור לעיל, מסקנתני היא כי המכלול מבסס - ברמה הלאויטית - את העבירות המיויחסות לעורר.

11. חרב מסקנתני האמורה בכל הנוגע לקיומן של ראיות לכואה להוכחת המיויחס לעורר, יש מקום להשquette להורות על קבלת تسקרי מבחן בעניינו. אך, האישומים המיויחסים לעורר מצדיקים, בכלל, מעוצר עד תום הלילכים מאחוריו סוג ובריה (בהתאם לסעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים). ובהקשר זה ציין בית המשפט המחויז גם כי העורר הוא תושב האזור; הנسبות מעולות כי מהעורר נשקפת סכנה נוכחה המעשים המיויחסים לו; וכי מתעורר חשש משיבוש הלילכים בהינתן שהמתלוון טרם מסר את עדותו במשפט. עם זאת, מצאתי להורות על קבלת تسקרי מבחן בעניינו של העורר. זאת, בין היתר בשים לב להעורתי בדבר עוצמת המארג הראייתי באשר לעבירה של חבלה בכוננה חממהירה, ובדבר הפגם הנטען בחקירה, ובפרט נוכח טענת בא כוח העורר בדיון לפני שלפיה יש בידי העורר הצעה לחילופת מעצר בתחום מדינת ישראל, טענה שלא הועלתה לפני בית המשפט המחויז. כמו כן, בראיה כוללת של האירוע, ראוי ליתן משקל להחלטתי בש"פ 20/7377 לגבו הנאשם 2 ולאפשרות שנייתה לבחינת חלופה בעניינו, מכפורה לעיל. בנסיבות האמורות, לא ראוי - בשים לב לעבורי הנקי של העורר, לשולל מרأس את האפשרות לבחינת חלופה או מעצר בפיקוח אלקטרוני שייאנו את המסתוכנות שנשקפת מהעורר (סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים).

לא התעלמתי לכך שהעורר העורר אינו תושב ישראל, ומشكק קיים בעניינו חשש טבוע להימלטות מהדין, אולם כפי שכבר נפסק לנו זה, כשלעצמם, אינם מונע את האפשרות להורות על שחרורו לחילופת מעצר (ראו: בש"פ 20/2281 אבו עabd נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (8.4.2020); בש"פ 873/14 קנדיל נ' מדינת ישראל, פסקה 23
אבו עabd נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (8.4.2020)). אדגיש כי אין באמור ממשום נקיטת עמדה בשאלת שחרורו של העורר לחילופת מעצר או מעצרו בפיקוח (10.2.2014).

הערר מתකבל אפוא חלקיים במובן זה שאינו מורה כי שירות המבחן למבוגרים יכול תוך 21 ימים תסקיר מעוצר בעניינו של העורר. התסקיר יובא לפני בית המשפט המחויז, אשר יקיים דיון במעמד הצדדים ויקבל החלטה חדשה בבקשתה למעוצר עד תום ההליכים כחוכמתו.

ניתנה היום, י"ט בחשוון התשפ"א (6.11.2020).

שפט
